

Arrest

nr. 114 133 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DECLERCQ, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. ANTHONI, die loco Mr. M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 november 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verblijf van meer dan drie maanden als niet-EU-familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 3 april 2013 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"In uitvoering van artikel 52, §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van

een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16/11/2012 werd ingediend door:

{..}

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs 1 jaar samenwoonst voorafgaand aan de aanvraag of bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag.

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de gegrondheid

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 52, §4, 5^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) en de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat er geen enkele wettelijke basis wordt aangegeven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf werd geweigerd, maar geeft dit niet aan voor het bevel. Artikel 52, §4, 5^e lid van het vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire bevoegdheid in, en geen gebonden bevoegdheid. Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch een motivering voor het bevel gegeven. De verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 en meer recentelijk naar arrest nr. 101 636 en 101 637 van 25 april 2013 van de Raad.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing strekt er onder meer toe aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. De verzoekende partij werpt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd werd, hoewel het een eigen motivering vereist, gelet op de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit.

2.3. De Raad wijst er evenwel op dat niet kan ingezien worden hoe artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit geschonden kan zijn, nu de bestreden beslissing genomen werd in uitvoering van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit.

Dit artikel luidt als volgt: "*Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.*"

Uit deze bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Integendeel uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat het gemeentebestuur in geval de aanvraag geweigerd wordt, beschikt over de keuze om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om het gemeentebestuur te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording "desgevallend" de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Ook de Raad van State bevestigde mutatis mutandis deze zienswijze in zijn arresten RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 stellende aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit waar tevens het woord “desgevallend” wordt gebruikt: *“Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.”*

Verweerder betwist in de nota overigens niet dat hij een discretionaire bevoegdheid heeft wat het afleveren van het bevel betreft, maar stelt dat hij toch niet gehouden is om een reden aan te geven waarom hij meent dat in casu de weigering van verblijf van meer dan drie maanden moet vergezeld zijn van een bevel.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: *“Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur”* (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekende partij niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De door verweerder voor het overige gevoerde betoog schraagt enkel de verblijfscomponent van de bestreden beslissing.

Waar verweerder nog aanvoert dat uit de bestreden beslissing “blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ingevolge het feit dat verzoekster niet werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit en zulke motivering volstaat, herhaalt de Raad dat volgens het geciteerde artikel van het vreemdelingenbesluit het niet toelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden enkel “desgevallend” wordt gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van verblijf, zodat deze motivering niet afdoende is.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoekende partij aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide een beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, worden deze niet nader onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER